



Arrest

nr. 167 120 van 3 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 15 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van 18 juni 2014 houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies), beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 juni 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEMEERSSEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, komt op 9 april 2010 België binnen en dient een asielaanvraag in op 9 april 2010.

Op 29 juni 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 69 036 van 24 oktober 2011 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 30 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqies}).

Op 7 december 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 7 december 2011 dient verzoeker tevens een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{bis} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 20 februari 2012 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 22 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Op 5 maart 2012 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 14 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Op 23 maart 2012 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in.

Op 28 maart 2012 doet verzoeker afstand van zijn vierde asielaanvraag.

Op 23 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder rolnummer X.

Op 6 juli 2012 dient verzoeker een vijfde asielaanvraag in.

Op 9 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Op 18 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9^{bis} van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer X.

Op 8 januari 2014 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{bis} van de vreemdelingenwet.

Op 18 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer X

Op 18 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de eerste bestreden beslissing:

“De heer, die verklaart te heten:

*Naam, voornaam: U., M.J.
geboortedatum: (..)1969
geboorteplaats: B.
nationaliteit: Bangladesh*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 09.07.2012.“

Op 18 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing:

“INREISVERBOD

Aan de heer, die verklaart te heten

Naam, voornaam: U., M. J.
geboortedatum: (...)1969
geboorteplaats: B.
nationaliteit: Bangladesh

wordt een in reisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 18.06.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN BESLISSING :

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 09.07.2012.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar de vreemdeling gedurende een lange periode zich in illegaal verblijf heeft genesteld.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. In de nota werpt de verwerende partij volgende exceptie op:

“Exceptie van onontvankelijkheid - Gebrek aan belang.

Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 .

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Terwijl het daarenboven een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft, nu aan verzoekende partij reeds op 09.07.2012 bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij heeft dit bevel niet aangevochten, zodat dit bevel definitief en uitvoerbaar is.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van artikel 3 en artikel 13 EVRM, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schendingen geenszins kunnen worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat zij wel degelijk belang zou hebben, gelet op het feit dat het bevel gepaard gaat met een inreisverbod, laat verweerder gelden dat uit artikel 1 van de Vreemdelingenwet afdoende blijkt dat de beslissing tot verwijdering enerzijds en de beslissing waarbij de toegang en het verblijf op het grondgebied voor een bepaalde termijn wordt verboden onmiskenbaar twee onderscheiden beslissingen uitmaken.

Artikel 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder :

(...)

6° beslissing tot verwijdering : de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering : de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;

8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering;”
(eigen markering)

Bovendien blijkt ook uit de motieven de gemachtigde van de Staatssecretaris ontegensprekelijk dat aan de beslissing houdende het inreisverbod afzonderlijke motieven ten grondslag liggen, dewelke duidelijk worden afgescheiden van de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten en dewelke bovendien op onderscheiden bepalingen uit de Vreemdelingenwet berusten.

De verweerder besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang, in zoverre het bevel om het grondgebied te verlaten wordt aangevochten.”

2.1.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Hoewel de gemachtigde in bepaalde gevallen is gebonden op basis van artikel 7 van de vreemdelingenwet om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, mag dit niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV 19 december 2013, AV, nr. 116 003). Een dergelijke verplichting geldt uiteraard niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich mee zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (*Doc.Parl*, 53, 1825/001, p. 17). Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, met name elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM, evenzeer in rekening worden genomen. *In casu* wordt de schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en tevens de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aangevoerd. De gemachtigde is in deze materie dus, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, niet verstoken van enige appreciatiebevoegdheid. De exceptie van onontvankelijkheid, opgeworpen door de verwerende partij, wordt om deze redenen dan ook verworpen.

2.2. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoont op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1 Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL:

- *KENNELIJK GEBREK AAN FORMELE MOTIVERING IN STRIJD MET HET ARTIKEL 7 ARTIKEL 74/13 EN ARTIKEL 74/14 VAN DE VREEMDELINGENWET JUNCTO ARTIKELEN 3 EN 13 E.V.R.M. EN ARTIKEL 62 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN. DE ARTIKELEN 2 TOT EN MET 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN;*
- *SCHENDING VAN HET ALGEMEEN RECHTSBEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR MET NAME HET ALGEMEEN RECHTSBEGINSEL VAN DE ZORGVULDIGHEID;*
- *MISKENNING VAN HET ARREST VAN HET E.H.R.M. MOHAMMED VI OOSTENRIJK N° 2283/12 DP. 6 JUNI 2013.*

Overwegende dat de aangehaalde wetsbepalingen de verplichting tot formele motivering vastleggen die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Dat de eerste bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd:

"Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° ... Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3 werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat: ... Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.02.2013, hem op 09.07.2012"

1.

Dat de controle van de administratieve rechter zich niet beperkt tot de controle van de duidelijke beoordelingsfout, maar ook en voornamelijk de controle van de juistheid, van de relevantie en de toelaatbaarheid in rechte van de motieven omvat. Dat derhalve de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant moeten zijn, zij moeten een correcte wettelijke basis hebben, een juiste toepassing maken van die basis en het concrete geval dient in die rechtsbasis teruggevonden te kunnen worden.

Dat het rechterlijk toezicht op de motieven hier alleen insluit dat de rechter nagaat of bewezen is dat de kwetsieuze omstandigheden juist werden geïnterpreteerd (juridische juistheid der motieven).

Dat het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.

Dat de verzoekende partij een aanvraag tot medische regularisatie op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet heeft ingediend omwille van zijn medische problematiek.

Dat in het kader van deze aanvraag een beslissing tot onontvankelijkheid werd genomen. Dat tegen laatste beslissing een annulatieberoep werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat deze negatieve beslissing nog niet definitief is (stuk 4).

2.1.

Dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet alsook uit rechtspraak bij uw Raad alsook bij de Raad van State (arrest nr. 207.909 dd. 5 oktober 2010) kan afgeleid worden dat er geen verwijderingsmaatregel kan gebeuren ten aanzien van een vreemdeling, wiens aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nog niet ten gronde werd beoordeeld, of dewelke nog niet definitief is geweest, en dit op straffe van schending van artikel 3 E.V.R.M.

"... Wel is het zo dat een vreemdeling die geen identiteitsdocument overmaakt en evenmin aantoont dat hij in de onmogelijkheid vertoeft om het vereiste identiteitsdocument in Beige over te maken, niet verwijderd zal worden indien zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM."

(Arrest nr. 16.199 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 23 september 2009)

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds voorheen oordeelde dat artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden indien omtrent de medische problematiek niet wordt gemotiveerd in een uitwijzingsbevel.

« Au regard de la nature de droit absolu reconnue à l'article 3 de la Convention européenne précitée par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, le Conseil estime pour sa part que la même règle doit s'appliquer dans les cas où une demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée, est déclarée irrecevable pour un motif étranger à l'appréciation des éléments médicaux invoqués par l'étranger, tel que l'absence de production de la preuve de l'identité requise.

Il résulte de ce qui précède qu'une mesure d'éloignement prise à l'égard d'une étranger dont la demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée a été déclarée irrecevable pour un des motifs susmentionnés, sans que soient examinés les éléments médicaux invoqués, viole l'article 3 de la Convention européenne précitée lorsque, comme dans le cas d'espèce, il ne ressort aucunement de sa motivation que l'administration a examiné si la maladie que le demandeur avait invoquée entraîne un risque réel de traitement inhumain ou dégradant en cas de retour dans le pays d'origine du demandeur, notamment parce qu'il n'existerait pas de traitement adéquat dans ce pays."

(Arrest nr. 14.397 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 25 juli 2008) "De verweerder kan worden gevolgd waar hij aangeeft dat de rechtspraak van het EHRM zeer streng is voor wat betreft de schending van artikel 3 van het EVRM in het geval van zieke personen. Evenwel dient te worden vastgesteld dat in casu op geen enkele wijze werd nagegaan of de situatie van verzoeker te vergelijken is met de situatie zoals besproken in de rechtspraak van het EHRM, m.a.w. of zijn situatie uitzonderlijk is en dit terwijl de verweerder toch wel indicaties had betreffende de medische toestand van verzoeker. Waar verweerder stelt dat verzoeker geenszins verplicht is om naar zijn land van herkomst terug te keren, dient vastgesteld te worden dat het bevel verzoeker verplicht om het Rijk te verlaten, alsook het Schengengrondgebied.

De verweerder verduidelijkt niet waar verzoeker elders heen zou kunnen gaan dan naar zijn land van herkomst, hetgeen het enige land is waarvan hij de nationaliteit heeft en waarvan hij ook zeker is van een verblijf.

Bovendien gaat verweerder hiermee opnieuw niet in op de ingeroepen medische situatie van verzoeker. De Raad is van oordeel dat het argument van verweerder hypocriet is en op zijn minst niet is uitgewerkt. De verweerder geeft ook nog aan dat verzoeker medische elementen kan laten gelden voor een verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dergelijk argument is een a posteriori argument en toont ook niet aan dat een verlenging van de termijn in casus zal worden toegekend.

Aldus is de Raad van oordeel dat de verweerder door de medische situatie van verzoeker op geen enkel moment te onderzoeken artikel 3 van het EVRM heeft geschonden."

(Arrest nr. 88.217 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 26 september 2012)

2.2.

In casu dient er wel degelijk rekening gehouden te worden met hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en meer bepaald artikel 3 E.V.R.M.

Artikel 7 Vreemdelingenwet, waarnaar in de bijlage 13 wordt verwezen, staat uitdrukkelijk 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag../.

Deze zinsnede toont op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aan (hetgeen sowieso aan de orde is, gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen).

Daarnaast luidt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Uit deze twee bepalingen blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. dient aldus onderzocht te worden en het feit dat dit onderzoek gebeurd is, dient te blijken uit de uitwijzingsbeslissing.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen respectievelijk het volgende:

"De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd."

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

2.2.1.

In Bangladesh zal de verzoekende partij geen beroep kunnen doen op de noodzakelijk medische opvolging en behandelingen. In Bangladesh is de gezondheidszorg beperkt en niet voor éénieder toegankelijk.

Indien de verzoekende partij het Belgische grondgebied dient te verlaten met het oog op een terugkeer naar zijn land van herkomst, loopt de verzoekende partij het risico bloot gesteld te worden aan ernstige mensenrechtenschendingen.

Artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden.

In de bestreden beslissing wordt op geen enkele manier gewag gemaakt van de medische problematiek van de verzoekende partij.

Bij gebreke aan enige verwijzing kan slechts afgeleid worden dat de medische problematiek van de verzoekende partij niet werd beoordeeld bij het uitvaardigen van de eerste bestreden beslissing.

De verwerende partij schendt de formele motiveringsplicht die haar wordt opgelegd door zowel artikel 62 van de Vreemdelingenwet als de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2.2.

De verwerende partij kan niet argumenteren dat er reeds een beslissing in het kader van de medische regularisatieaanvraag werd genomen.

De aanvraag tot medische regularisatie werd immers afgewezen zonder dat de medische problematiek van de verzoekende partij aan een oordeel werd onderworpen (onontvankelijk wegens gebrek aan identiteitsdocument).

3.

Dat in de eerste bestreden beslissing ook verwezen wordt naar artikel 74/14 §3, 4° van de Vreemdelingenwet.

Dat dit artikel bepaalt dat kan afgeweken worden van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten indien aan een eerdere beslissing tot verwijdering geen gevolg werd gegeven binnen de toegekende termijn.

Dat dit artikel een discretionaire bevoegdheid inhoudt voor de verwerende partij.

Dat een discretionaire bevoegdheid een uitgebreidere motiveringsplicht voor de verwerende partij impliceert.

Dat in casu louter en alleen verwezen wordt naar het wetsartikel en het gegeven dat de verzoekende partij het bevel dd. 9 juli 2012 niet heeft nageleefd, doch het loutere gegeven dat de verzoekende partij zich in de situatie zoals bepaald in het betreffende wetsartikel bevindt, is geen voldoende motivering teneinde te oordelen dat van de termijn van dertig dagen dient te worden afgeweken.

In de door de wet bepaalde gevallen kan afgeweken worden van de termijn van dertig dagen. Zo verzoekende partij zich bevindt in een dergelijk geval, dient de verwerende partij bijkomend te motiveren waarom in casu geopteerd wordt om effectief af te wijken van de termijn van dertig dagen.

De verwerende partij heeft de motiveringsplicht geschonden.

4.

Dat de verwerende partij de artikelen 3 en 13 van het E.V.R.M. heeft miskend.

Artikel 3 E.V.R.M. klinkt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Artikel 13 E.V.R.M. omhelst het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel:

"Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie"

Zoals reeds aangehaald, ten opzichte van de verzoekende partij werd een beslissing tot onontvankelijkheid in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet genomen.

Tegen deze negatieve beslissing staat een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de Wet van 15 december 1980 open. Dit verzoek tot nietigverklaring is een niet schorsende procédure.

Een verzoekschrift tot annulatie werd reeds ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (stuk 4).

De in casu bestreden beslissing (eerste bestreden beslissing) is het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Tegen deze negatieve beslissing staat eveneens een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de Wet van 15 december 1980 open. Opnieuw heeft deze procédure geen schorsende werking.

Het ontbreken van de schorsende werking van voornoemde beroepsprocedures en voornamelijk de huidige procédure tot vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, doet vragen rijzen omtrent de effectiviteit van dit rechtsmiddel. Het ontbreken van schorsende werking impliceert immers dat de Belgische overheid het bevel om het grondgebied te verlaten kan ten uitvoering brengen, zonder het resultaat van de annulatieprocedure af te wachten.

Nochtans haalt de verzoekende partij in de huidige beroepsprocedure, in samenlezing met het verzoekschrift tot nietigverklaring van de negatieve beslissing genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, aan dat artikel 3 E.V.R.M. geschonden is door de bestreden beslissingen.

Er kan verwezen worden naar het arrest van het E.H.R.M. Mohammed v/ Oostenrijk n° 2283/12 dd. 6 juni 2013:

"(i) General principles

69. The Court has held on many occasions that Article 13 of the Convention guarantees the availability at national level of a remedy with which to enforce the substance of the Convention rights and freedoms in whatever form they may happen to be secured in the domestic legal order. The effect of Article 13 is thus to require the provision of a domestic remedy to deal with the substance of an "arguable complaint" under the Convention and to grant appropriate relief. The scope of the Contracting States' obligations under Article 13 varies depending on the nature of the applicant's complaint; however, the remedy required by Article 13 must be "effective" in practice as well as in law (see *Kudia v. Poland* [GC], no. 30210/96, § 157, ECHR 2000-XI; *M.S.S. v. Belgium and Greece* [GC], no. 30696/09, § 288, ECHR 2011; and *I.M. v. France*, no. 9152/09, § 128, 2 February 2012).

70. The Court has further specified that the "effectiveness" of a "remedy" within the meaning of Article 13 does not depend on the certainty of a favourable outcome for the applicant. Nor does the "authority" referred to in that provision necessarily have to be a judicial authority; but if it is not, its powers and the guarantees which it affords are relevant in determining whether the remedy before it is effective. Also, even if a single remedy does not by itself entirely satisfy the requirements of Article 13, the aggregate of the remedies provided for under domestic law may do so (see *Gebremedhin [Gaberamadhien] v. France*, no. 25389/05, § 53, ECHR 2007-V § 53; *M.S.S. v. Belgium and Greece*, cited above, § 289; and *I.M. v. France*, cited above, § 129).

71. As noted above, in order to be effective the remedy required by Article 13 must be available in practice as well as in law. In particular, this requires availability in the sense that its exercise must not be unjustifiably hindered by the acts or omissions of the authorities of the respondent State (see *Çakici v. Turkey* [GC], no. 23657/94, § 112, ECHR 1999-IV). Article 13 requires the provision of a domestic remedy allowing the competent national authority both to deal with the substance of the relevant Convention complaint and to grant appropriate relief, although Contracting States are afforded some discretion as to the manner in which they conform to their obligations under this provision (see *Jabari v. Turkey*, no. 40035/98, §48, ECHR 2000-VIII). Particular attention should be paid to the speed of the remedial action itself, it not being excluded that the adequate nature of a remedy can be undermined by its excessive duration (see *Doran v. Ireland*, no. 50389/99, §57, ECHR 2003-X). 72. Lastly, in view of the importance which the Court attaches to Article 3 of the Convention and the irreversible nature of the damage which may result if the risk of torture or ill-treatment materializes, the effectiveness of a remedy within the meaning of Article 13 imperatively requires close scrutiny by a national authority (see *Shamayev and Others v. Georgia and Russia*, no. 36378/02, § 448, ECHR 2005-111), independent and rigorous scrutiny of any claim that there exist substantial grounds for fearing a real risk of treatment contrary to Article 3 (see *Jabari*, cited above, § 50), and a particularly prompt response (see *Bati and Others v. Turkey*, nos. 33097/96 and 57834/00, § 136, ECHR 2004-IV (extracts)). It also requires that the person concerned should have access to a remedy with automatic suspensive effect (see *Conka v. Belgium*, no. 51564/99, §§ 81-83, ECHR 2002-1; *Gebremedhin [Gaberamadhien]*, cited above, § 66; *M.S.S. v. Belgium and Greece*, cited above, §§ 290-293; and *I.M. v. France*, cited above, §§ 132-134)."

Als conclusie stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

"85. It follows that in the specific circumstances of the case the applicant was deprived of de-facto protection against forced transfer in the course of the proceedings concerning his second asylum application while having - at the relevant time - an arguable claim under Article 3 of the Convention in respect of his forced transfer to Hungary. There was therefore a violation of Article 13 in conjunction with Article 3 of the Convention "

Dat de verzoekende partij een 'arguable claim' onder artikel 3 E.V.R.M. heeft. De negatieve beslissing genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd aangevochten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (stuk 4). In deze procédure wordt uiteengezet dat artikel 3 E.V.R.M. geschonden dreigt te worden.

Dat aan de verzoekende partij geen wettelijke bescherming wordt geboden tegen een gedwongen repatriëring, aangezien aan hem het bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten werden afgeleverd en dat tegen deze beslissing geen daadwerkelijk rechtsmiddel bij de nationale instanties openstaat, aangezien slechts een niet-schorsend beroep bij wet wordt voorzien.

Aldus, hoewel de verzoekende partij een 'arguable claim' onder artikel 3 E.V.R.M. heeft, wordt hem geen bescherming geboden tegen de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, tegen een gedwongen repatriëring naar Bangladesh.

Dat het recente arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bepaalt dat ieder beroep tegen een verwijderingsmaatregel een schorsend karakter dient te hebben, in zoverre de middelen gegrond zijn op artikel 3 E.V.R.M.

5.

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de verwerende partij de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Dat het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel derhalve inhoudt dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat het evenredigheidsbeginsel ertoe stelt dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Dat met andere woorden, met moet voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, dient na te gaan of de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Dat uit de eerste bestreden beslissing niet blijkt of de verwerende partij met alle elementen eigen aan het dossier van de verzoekende partij heeft rekening gehouden, wetende de medische en humanitaire aspecten.

Dat de bestreden beslissing zelfs manifest in strijd zijn met artikel 13 juncto artikel 3 E.V.R.M., zoals bevestigd wordt in het arrest Mohammed v/ Oostenrijk nr. 2283/12 van het E.H.R.M. op datum van 6 juni 2013. Dat wegens miskenning van deze verdragsbepalingen alleen al tot onzorgvuldigheid en onredelijkheid kan besloten worden."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Betreffende het eerste middel

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- formele motivering in strijd met artikel 7 van de Vreemdelingenwet;
- artikel 74/13
- artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet juncto artikelen 3 en 13 EVRM;
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen
- zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur ;
- miskenning van het arrest van het EHRM Mohammed t. Oostenrijk

Verzoekende partij acht voornoemde rechtsregels geschonden, daar de in casu bestreden beslissingen onvoldoende zouden zijn gemotiveerd. Ter ondersteuning hiervoor verwijst zij naar haar medische toestand, die het haar onmogelijk zou maken terug te keren naar het land van herkomst.

Ook verwijst zij naar de procedure die hangende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gericht tegen de beslissing d.d. 23.04.2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Betreffende de vermeende schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de bestreden beslissingen werden genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de daartoe krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. De verzoekende partij betwist voormeld motief ook nergens in haar inleidend verzoekschrift.

Terwijl artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) artikel 7 van de wet van 15 december 1980 heeft gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen verrat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen vetschrift en onderlijning)

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet anders vermocht dan een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan de verzoekende partij te betekenen, nadat werd vastgesteld dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de daartoe vereiste documenten.

Gelet op de uitdrukkelijke motivering van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat uit de beslissing niet zou kunnen worden afgeleid waarom in casu een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd betekend.

Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

Terwijl nopens de medische situatie uitvoerig werd ingegaan in de beslissing waarbij de aanvraag overeenkomstig artikel 9ter toe onontvankelijk werd verklaard.

Verzoekende partij kan met haar hypothetische beschouwingen, als zijnde dat het annulatieberoep tegen de beslissing dd. 23.04.2013 een kans op slagen heeft, geen afbreuk doen aan de gedegen motivering van de in casu bestreden beslissingen.

Bovendien laat verweerder gelden dat verzoekende partij blijkens haar beschouwingen volledig voorbijgaat aan de illegale verblijfssituatie waarin zij zich bevindt, zodoende dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht een bevel om het grondgebied te verlaten, alsook een inreisverbod aan verzoekende partij heeft betekend. Het indienen van een schorsings- en annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing d.d. 23.04.2013, heeft immers geen schorsende werking. Zelfs de vernietiging van de beslissing d.d. 23.04.2013 verschaft aan de verzoekende partij geen verblijfsrecht.

De verzoekende partij meent dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet eveneens geschonden is, daar er geen rekening zou zijn gehouden met een mogelijke schending van artikel 3 EVRM.

In antwoord op de verzoekende partij haar beschouwingen, laat verweerder gelden dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet nergens kan worden afgeleid dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) uitdrukkelijk dient te motiveren nopens de in de voormelde bepaling vervatte belangen.

“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

‘Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familie/even en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.’

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, omgezet in België bij de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen. Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweerd gezinsleven met V(...) Y(...) I(..) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staaft.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen bijgevolg niet worden aangenomen, te meer verzoekende partij in haar verzoekschrift ook niet aannemelijk maakt dat de in casu bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM.

Ten overvloede laat verweerder nog gelden dat de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten verzoekende partij geenszins verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

Verder laat de verwerende partij gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, “in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert

dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven”.

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu de verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

De beschouwingen van verzoekende partij, als zijnde dat een terugkeer naar het land van herkomst een schending zou uitmaken omwille van haar vermeende ernstige medische toestand, kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat ook de aangevoerde schending van artikel 13 EVRM niet kan worden weerhouden. Immers heeft dit artikel geen rechtstreekse werking (cfr. J. VELU en R ERGEC, La Convention Européenne des droits de l'homme, Bruxelles 1990, p. 93.), en kan het bovendien alleen maar geschonden worden indien de schending van een ander artikel van het zelfde verdrag aangetoond wordt.

In casu toont verzoekende partij geen schending aan van een ander artikel uit hetzelfde verdrag, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van art. 13 E.V.R.M.

Terwijl verzoekende partij ook niet aantoonst dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel een schorsend beroep vereist.

“Verder dient erop gewezen te worden dat een daadwerkelijke rechtsbescherming niet afhangt van de zekerheid van een gunstige afloop voor de verzoeker en gerelateerd is aan het geheel van de door het interne recht geboden rechtsmiddelen (vgl. EHRM 5 februari 2002, Conka, nr. 75).”

Verzoekende partij beperkt zich tot een theoretisch betoog, doch gaat niet eens in op de voorgehouden schending van artikel 3 EVRM.

Verzoekende partij toont niet aan dat het onderzoek van een aangevoerde schending van artikel 3 EVRM (wat in casu niet in concreto wordt gedaan door verzoekende partij) niet aan de hand van een aandachtige, strikte en volledige controle zou gebeuren door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Terwijl tevens dient te worden beklemtoond dat in zoverre de situatie van verzoekende partij zou gewijzigd zijn, dan wel de situatie in het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf dusdanig zou zijn gewijzigd nadat een beslissing is genomen, verzoekende partij de mogelijkheid heeft om een nieuwe aanvraag op grond van artikel 9ter van de wet in te dienen.

Immers, indien er sprake is van een andere aandoening, dan wel van een identieke aandoening doch een gewijzigde graad van ernst, een nieuwe, gewijzigde behandeling die deze aandoening vereist of een gewijzigde situatie in het herkomstland wat de behandeling van deze aandoening betreft, betreft het geen herhaalde aanvraag die onontvankelijk verklaard wordt overeenkomstig artikel 9ter §3, 5° van de Vreemdelingenwet.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden betekend. (bijlage 13)

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten en dat hij niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Verzoeker voert echter wel aan dat in het bestreden bevel niet wordt gemotiveerd omtrent de medische problematiek en dat hierdoor artikel 3 van het EVRM dreigt geschonden te worden, tevens acht hij hierdoor artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geschonden.

3.1.3.2. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, en meent dat geen rekening werd gehouden met zijn gezondheidstoestand en dat een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet werd onderzocht, wordt het volgende opgemerkt. Verzoeker stelt dat hij in Bangladesh geen beroep zal kunnen doen op de noodzakelijke medische opvolging en behandelingen omdat de gezondheidszorg er beperkt is en niet voor eenieder toegankelijk. Verzoeker herhaalt dat in de bestreden beslissing op geen enkele manier wordt gewag gemaakt van zijn medische problematiek en dat bij gebrek aan enige verwijzing, geen beoordeling heeft plaatsgevonden van zijn medische problematiek. Verzoeker meent dat niet kan geargumenteed worden dat er reeds een beslissing werd genomen in het kader van zijn medische regularisatieaanvraag omdat deze aanvraag werd afgewezen zonder dat de medische problematiek aan bod kwam, de aanvraag werd onontvankelijk verklaard wegens gebrek aan identiteitsdocument.

Uit de stukken van het dossier blijkt het volgende. Verzoeker heeft op 7 december 2011 een aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 23 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard omdat verzoeker geen identiteitsdocument heeft voorgelegd. In de aanvraag van 7 december 2011 maakte verzoeker melding van volgende aandoeningen: bronchiale astma met dyspnoe, allergische rhinitis met polyposis nasaal, depressie ten gevolge van socio-economische toestand. In de aanvraag wordt vermeld dat de gevolgen bij het stopzetten van de behandeling de verergering van de klachten zouden zijn: toenemende kortademigheid, invaliderend voor het functioneren bij belasting.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet houdt geen motiveringsplicht in. In het bestreden bevel wordt inderdaad niet gemotiveerd over de gezondheidstoestand van verzoeker. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat zich daarin een synthesenota bevindt, opgesteld op 18 juni 2014, dit is de dag van het nemen van de bestreden beslissingen. Uit deze synthesenota blijkt het volgende:

“Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

1) Hoger belang van het kind:

-> betrokkene heeft geen kinderen

2) Gezin- en familieleven

-> betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven

3) Gezondheidstoestand:

-> uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene medische elementen aanhaalt. Echter, het voorgelegde medisch attest dateert reeds van 2011. Betrokkene heeft sindsdien geen melding meer gemaakt van enige medische problemen. Ook vermeldt het medisch attest niet dat betrokkene niet kan reizen. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf niet veel belang lijkt te hechten aan de medische problemen aangezien hij meermaals te kennen heeft gegeven om vrijwillig te willen terugkeren naar zijn land van herkomst. Dit element kan bijgevolg niet weerhouden worden.”

In tegenstelling tot wat verzoeker meent, wordt inzake zijn medische problematiek dus niet verwezen naar de omstandigheid dat zijn aanvraag op medische gronden werd verworpen. Uit de synthesenota blijkt dat de gemachtigde heeft verwezen naar het feit dat het medisch attest dateert van 2011, dat verzoeker sindsdien geen melding meer heeft gemaakt van medische problemen, dat het medisch attest niet vermeldt dat verzoeker niet kan reizen, dat verzoeker zelf niet veel belang lijkt te hechten aan de medische problemen gezien hij te kennen heeft gegeven vrijwillig te willen terugkeren naar zijn land van

herkomst. Hieruit blijkt genoegzaam dat bij het nemen van het bestreden bevel rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker en wordt benadrukt dat verzoeker sinds 2011 geen nieuwe elementen meer heeft aangebracht.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker in huidig verzoekschrift geen enkele verduidelijking geeft over zijn medische toestand, over zijn aandoening en over eventuele behandelingen. Hij beperkt zich tot het algemeen vermelden van *“zijn medische toestand”*, zonder enige verduidelijking, en tot het vermelden van *“de noodzakelijk medische opvolging en behandelingen”*, opnieuw zonder verduidelijking. Verzoeker geeft geen uitleg over welke behandeling hij zou nodig hebben voor welke aandoening, en verduidelijkt niet dat hij nog steeds zou lijden aan de aandoeningen vermeld in zijn aanvraag van 7 december 2011. Na de afwijzing van zijn aanvraag om medische redenen op 23 april 2012 heeft verzoeker hier wel een beroep tegen ingesteld, maar heeft hij geen nieuwe aanvraag ingediend of heeft hij aan het bestuur nooit melding gemaakt van enige problemen inzake zijn gezondheid. In zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van 8 januari 2014 maakt hij geen melding van medische problemen.

Verzoeker kan dus niet met goed gevolg voorhouden dat geen rekening werd gehouden met zijn medische problematiek of dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zou miskend zijn.

3.1.3.3. Waar verzoeker in algemene bewoordingen de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, wordt het volgende opgemerkt.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

De aanvraag van verzoeker van 7 december 2011 om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen werd op 23 april 2012 onontvankelijk verklaard omdat verzoeker geen identiteitsdocument had voorgelegd.

De Raad wijst erop dat de voorbereidende werken bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet het volgende bepalen:

“(…) het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (...)” (Gedr.St, Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

Uit het feit dat een ernstig zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, kan niet afgeleid worden dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgereikt worden aan een vreemdeling die niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het treffen van een

bevel om het grondgebied te verlaten, vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Niets verhindert een ernstig zieke vreemdeling om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Ten overvloede wordt opgemerkt dat verzoeker geen concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengt ter staving van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM. Hij toont bijgevolg niet aan dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

De schending van de formele motiveringsplicht in dit verband zoals aangevoerd door verzoeker, kan niet worden aangenomen.

3.1.3.4. Verzoeker voert tevens de schending aan van de formele motiveringsplicht in samenhang met artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

In de bestreden beslissing wordt het volgende vermeld inzake de termijn om het grondgebied te verlaten:

“met toepassing van artikel 74/14 § 3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul)dagen verminderd omdat:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 09.07.2012.”

Verzoeker voert aan dat het opleggen van een termijn die afwijkt van de termijn van dertig dagen bepaald in § 1 van artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet in het kader van een discretionaire bevoegdheid gebeurt en een ruimere motiveringsplicht meebrengt.

Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker geen belang meer heeft bij dit onderdeel van het middel, omdat deze termijn (of het ontbreken ervan) inmiddels reeds is verstreken en verzoeker nog steeds in België verblijft. In dit verband wordt uitdrukkelijk opgemerkt dat het inreisverbod dat op dezelfde dag aan verzoeker werd gegeven en dat de tweede bestreden beslissing vormt, niet steunt op het feit dat aan verzoeker geen termijn werd gegeven om het grondgebied te verlaten, maar op een andere reden (verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 9 juli 2012). Verzoeker kan zijn belang bij het aanvoeren van de schending van artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet dus niet putten uit een inreisverbod dat zou steunen op het ontbreken van een termijn om het grondgebied te verlaten, aangezien dit niet het geval is.

Dit onderdeel van het eerste middel is onontvankelijk.

3.1.3.5. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, hij meent dat het ontbreken van een schorsende werking wat betreft de beroepsprocedure tegen de beslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de beroepsprocedure tegen huidige bevel om het

grondgebied te verlaten, meebrengt dat hij geen wettelijke bescherming krijgt tegen een gedwongen repatriëring.

Vooreerst wordt opgemerkt dat de beslissing genomen op grond van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet niet de huidige bestreden beslissing vormt. Deze beslissing maakt het voorwerp uit van een ander beroep. Kritiek op deze beslissing of op de beroepsprocedure die openstaat tegen deze beslissing, kan niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd in het kader van huidig beroep maar kon verzoeker aanvoeren in het kader van het beroep tegen de beslissing op grond van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker aanvoert dat hij niet beschermd is tegen een gedwongen repatriëring omdat er geen schorsend beroep bestaat tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt gewezen op de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State. Sinds de inwerkingtreding van deze wet op 31 mei 2014, luidt artikel 39/83 van de vreemdelingenwet als volgt:

“Behoudens toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen tenuitvoerlegging van deze maatregel worden overgegaan na het verstrijken van de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde beroepstermijn of, wanneer de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingeleid binnen deze termijn, nadat de Raad deze vordering heeft verworpen.”

Hieruit volgt dat de beroepstermijn voor het indienen van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een verwijderingsmaatregel, schorsende werking heeft, en tevens dat de behandelingstermijn van de tijdig ingediende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, schorsende werking heeft.

Ook in het geval de tenuitvoerlegging van huidig bevel om het grondgebied te verlaten plots imminent zou geworden zijn, dan kon verzoeker bij wege van voorlopige maatregelen vragen dat de reeds ingediende vordering tot schorsing prioritair werd behandeld. Ook deze beroepstermijn en behandelingstermijn hebben overeenkomstig artikel 39/85, § 3 van de vreemdelingenwet schorsende werking.

De kritiek van verzoeker en de verwijzing naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zijn bijgevolg gedateerd en niet meer ter zake dienend.

3.1.3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

Het eerste middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/11 VREEMDELINGENWET;

- SCHENDING VAN ARTIKEL 62 VREEMDELINGENWET EN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN
- SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT;
- SCHENDING VAN HET ALGEMEEN RECHTSBEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR MET NAME DE ZORGVULDIGHEIDSP LICHT.

De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft "drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen" tot gevolg:

1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn
2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit
3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden".

Deze verplichting houdt in dat de beslissingen niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moeten zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissingen ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

1.

Dat in de tweede bestreden beslissing, de bijlage 13sexies, naar artikel 74/11, §1, lid 2 van de wet van 15 december 1980 wordt verwezen teneinde een inreisverbod op te leggen.

Dat de controle van de administratieve rechter zich niet beperkt tot de controle van de duidelijke beoordelingsfout, maar ook en voornamelijk de controle van de juistheid, van de relevantie en de toelaatbaarheid in rechte van de motieven omvat. Dat derhalve de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant moeten zijn, zij moeten een correcte wettelijke basis hebben, een juiste toepassing maken van die basis en het concrete geval dient in die rechtsbasis teruggevonden te kunnen worden.

Dat het rechterlijk toezicht op de motieven hier alleen insluit dat de rechter nagaat of bewezen is dat de kwetsieuze omstandigheden juist werden geïnterpreteerd (juridische juistheid der motieven).

Dat het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing⁴.

2.

De verwerende partij verwijst naar artikel 74/11, §1, lid 2 van de Vreemdelingenwet, doch deze verwijzing is stéréotypé. De loutere verwijzing naar een wettelijke bepaling is geenszins afdoende, te meer de betreffende wetsbepaling een discretionaire bevoegdheid inhoudt voor de verwerende partij:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd"

2.1.

Overeenkomstig artikel 74/11, §2, lid 2 kan de Dienst Vreemdelingenzaken zich in individuele gevallen onthouden van het opleggen van een inreisverbod, omwille van humanitaire redenen.

Bij de oplegging van een inreisverbod moet rekening gehouden te worden met een aantal fundamentele rechten, zoals het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, in casu artikel 3 E.V.R.M. (zie supra, eerste middel, punten 2, 3 en 4).

In casu had de verwerende partij opnieuw moeten motiveren waarom, ondanks de humanitaire redenen eigen aan het individuele dossier van de verzoekende partij, toch een inreisverbod werd opgelegd én waarom er, ondanks dezelfde humanitaire redenen eigen aan het individuele dossier van de verzoekende partij, een inreisverbod van de maximale termijn van drie jaar werd opgelegd.

De verwerende partij heeft aangaande het inreisverbod geen individueel oordeel geveld, doch wel stéréotypé beslissingen afgeleverd.

2.2.

De verwerende partij stelt: 'de vreemdeling (heeft) zich gedurende een lange periode in illegaal verblijf genesteld'.

Een dergelijke vaststelling strookt geenszins met de werkelijkheid. De verzoekende partij is niet gelukkig met zijn illegale verblijfsstatus en heeft dan ook inspanningen gedaan om op vrijwillige wijze terug te keren naar Bangladesh. Aangezien deze pogingen tot vrijwillige terugkeer geen positief resultaat hebben opgeleverd, heeft de verzoekende partij zich meerdere keren gemeld bij de politie én bij de Dienst Vreemdelingenzaken met oog op opsluiting en met oog op gedwongen repatriëring. De verwerende partij heeft echter steeds de instructie gegeven dat de verzoekende partij mocht beschikken.

De motivering van de verwerende partij, dat de verzoekende partij zich genesteld heeft in illegaal verblijf, is aldus klinkklare onzin.

De verwerende partij weet heel goed hoe de vork aan de steel zit in het dossier van de verzoekende partij, doch de verwerende partij sluit de ogen voor de moeilijkheden die de verzoekende partij kent én de eigen onkunde dan wel onwil om de verzoekende partij te helpen.

2.3.

Zowel voor wat betreft het opleggen van het inreisverbod als voor het vaststellen van de maximale termijn van drie jaar, dient rekening gehouden te worden met de specifieke omstandigheden van elk individueel geval, zoals bij wet wordt verplicht.

In casu is het duidelijk dat de verwerende partij een dergelijke afweging niet heeft gemaakt.

Bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden dient de verwerende partij het evenredigheidsbeginsel indachtig te zijn.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen recent het volgende oordeelde:

"3.7. De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PB.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.)

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: 'de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met 'alle omstandigheden eigen aan het geval' en dat met het evenredigheidsbeginsel respecteert/ (Parl.St.Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu; stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. De Raad vindt in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoeker...

3.8. Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar een motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Een schending dan de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen.

Daar de bestreden beslissing in rechte één en ondeelbaar is, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet van kan worden afgesplitst, dient, nu er een gegrond middel werd aangevoerd betreffende het inreisverbod, de bestreden beslissing derhalve in haargeheel te worden vernietigd...."

(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest 92 111 van 27/11/2012 in de zaak RVV 106 549/11, eigen markering)

De Raad voor Vreemdelingenzaken heeft zich aldus reeds uitgesproken omtrent de onwettigheid van de té algemene en stereotype motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Zoals reeds gesteld, artikel 74/11, §2, lid 2 Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat dient rekening gehouden te worden met humanitaire redenen:

"De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen."

In casu zijn dergelijke humanitaire redenen zonder enige twijfel aanwezig.

De humanitaire redenen werden aan de verwerende partij kenbaar gemaakt in zowel de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter dd. 11 december 2011 (en de daaropvolgende beroepsprocedure, stuk 4) als de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis dd. 8 januari 2014 (en de daaropvolgende beroepsprocedure, stuk 5).

Een inreisverbod afleveren zonder enige verwijzing naar de specifieke situatie van de verzoekende partij, hoewel deze bij de verwerende partij gekend is, houdt een schending in van de wettelijke bepalingen.

3.

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de verwerende partij de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Dat het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel derhalve inhoudt dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat het evenredigheidsbeginsel ertoe stelt dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Dat met andere woorden, met moet voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, dient na te gaan of de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Dat uit de bestreden beslissingen niet blijkt of de verwerende partij met alle elementen eigen aan het dossier van de verzoekende partij heeft rekening gehouden, wetende de medische en humanitaire aspecten."

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

11/14

- artikel 7 van de Vreemdelingenwet;*
- artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet;*
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;*
- artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- materiele motiveringsplicht;*
- zorgvuldigheidsplicht;*

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat de verwerende partij gelden dat in casu aan de verzoekende partij een inreisverbod werd afgeleverd omdat deze manifest weigert om gevolg te geven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten die aan hem werd betekend, meer bepaald op 09.07.2012.

De verweerder merkt op dat de verzoekende partij deze vaststelling ook niet betwist in haar enig middel tot nietigverklaring.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet stipuleert het volgende:

§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat de bestreden beslissing niet afdoende zouden zijn gemotiveerd. In casu wordt duidelijk uiteengezet om welke redenen de gemachtigde van de staatssecretaris een inreisverbod van drie jaar heeft opgelegd aan verzoekende partij.

Er staat in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd waarom de maximumtermijn in casu werd opgelegd :

“REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 09.07.2012.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar de vreemdeling gedurende een lange periode zich in Illegaal verblijf heeft genesteld.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke reden het inreisverbod van drie jaar aan de verzoekende partij diende te worden betekend.

Verweerder merkt op dat de vaststelling dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan -in weerwil van hetgeen de verzoekende partij laat uitschijnen- wel degelijk een afdoende motivering betreft voor een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Zie ook:

“Uit de samenlezing van het bepaalde in artikel 74/11, § 1, tweede lid en 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt dat in de regel een inreisverbod wordt opgelegd indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, zoals in casu, of indien voor het vrijwillig vertrek geen termijn wordt toegestaan, en dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich hiervan in individuele gevallen omwille van humanitaire redenen kan onthouden. Uit het genoemde artikel 74/11 van de vreemdelingenwet blijkt echter niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris gehouden is om, bij het uitvaardigen van een terugkeerbesluit en bij het vaststellen van één van de in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalde gevallen, telkens uitdrukkelijk te motiveren waarom hij geen toepassing maakt van de mogelijkheid om zich te onthouden van het uitvaardigen van een inreisverbod. De verzoeker duidt geen ander wettelijke of reglementaire bepaling aan waaruit specifiek blijkt dat bij het uitvaardigen van een inreisverbod uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom geen toepassing wordt gemaakt van de mogelijkheid voorzien in artikel 74/11, § 2, tweede lid van diezelfde wet. Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van oordeel dat het opgelegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat ‘niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan’, hetgeen betekent dat de verzoeker een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Daargelaten de vraag of de gemachtigde van de staatssecretaris zich uit eigen beweging dan wel slechts op verzoek van de betrokkene kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod vereist de materiële motiveringsplicht niet dat bijkomend wordt gemotiveerd waarom, bij wege van uitzondering, geen gebruik wordt gemaakt van de mogelijkheid om wegens humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

De loutere bewering van de verzoekende partij, alsdat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geen rekening zou gehouden hebben met de specifieke omstandigheden van haar geval, kunnen geen afbreuk doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

“De Raad stelt vast dat verzoeker niet verduidelijkt met welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Ook hier moet worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om uit het summier betoog van de verzoeker de concrete elementen te distilleren waarmee geen rekening gehouden zou zijn. Door louter algemeen te stellen dat geen onderzoek werd gedaan noch gemotiveerd werd omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op zijn individuele situatie, slaagt verzoeker er niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.” (R.v.V. nr. 99.256 dd. 19.03.2013)

“Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit nadeel aan haar eigen gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel.” (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

In zoverre verzoekende partij in het tweede middel van haar verzoekschrift verwijst naar haar medische toestand, dient opnieuw te worden benadrukt dat de aanvragen om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet werden verworpen.

Terwijl het beroep dat zij tegen de negatieve beslissingen heeft ingesteld, geen invloed heeft op haar illegale verblijfssituatie.

Verzoekende partij maakt bijgevolg geenszins aannemelijk dat er humanitaire redenen zouden zijn die zich tegen de betekening van het inreisverbod zouden verzetten.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden betekend. (bijlage 13sexies)

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, hem ter kennis gebracht op 9 juli 2012. Hieraan wordt toegevoegd dat de termijn van drie jaar wordt opgelegd omdat verzoeker zich gedurende een lange periode in illegaal verblijf heeft genesteld.

Verzoeker voert aan dat deze motivering niet volstaat als motief inzake de opgelegde duur van het inreisverbod. Hij verwijst in dit verband naar artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...).”

Hieruit blijkt dat een inreisverbod een motivering moet bevatten inzake de reden waarom het genomen werd (er werd geen enkele termijn toegestaan voor het vrijwillig vertrek of een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd) en dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

In casu werd aan verzoeker een inreisverbod opgelegd omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: verzoeker gaf geen gevolg aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 9 juli 2012. Verzoeker betwist niet dat hij een eerder bevel niet heeft opgevolgd en betwist evenmin dat in dat geval een inreisverbod kan worden opgelegd, maar betoogt dat onvoldoende werd gemotiveerd inzake de duur van het inreisverbod, alleszins niet op correcte wijze.

Het inreisverbod bevat in tegenstelling tot wat verzoeker meent, wel een uitdrukkelijke motivering waarom de termijn van drie jaar werd opgelegd, namelijk dat hij zich gedurende een lange periode in illegaal verblijf heeft genesteld. De schending van de formele motiveringplicht kan niet worden aangenomen.

Verzoeker kan wel gevolgd worden waar hij aanvoert dat deze vaststelling niet strookt met de werkelijkheid. Verzoeker voert aan dat hij *“inspanningen gedaan (heeft) om op vrijwillige wijze terug te keren naar Bangladesh. Aangezien deze pogingen tot vrijwillige terugkeer geen positief resultaat hebben opgeleverd, heeft de verzoekende partij zich meerdere keren gemeld bij de politie én bij de Dienst Vreemdelingenzaken met oog op opsluiting en met oog op gedwongen repatriëring. De verwerende partij heeft echter steeds de instructie gegeven dat de verzoekende partij mocht beschikken”*.

Er dient te worden vastgesteld dat dit strookt met de gegevens zoals die blijken uit het administratief dossier (bijlage 17 bij verzoekers aanvraag van 8 januari 2014 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de synthesesnota van 18 juni 2014). Verzoeker heeft zich ingeschreven voor vrijwillige terugkeer in 2012 maar dit kon niet plaatsvinden wegens het ontbreken van identiteitsdocumenten. In de synthesesnota van 18 juni 2014 wordt vermeld dat verzoeker *“meermaals te kennen heeft gegeven om vrijwillig te willen terugkeren naar zijn land van herkomst”*. Verzoeker heeft verschillende asielaanvragen ingediend en een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Los van de vraag of verzoeker zelf de verantwoordelijkheid draagt voor het ontbreken van identiteitsdocumenten, dient te worden vastgesteld dat het in deze omstandigheden niet getuigt van een correcte feitenvinding, minstens lijkt het kennelijk onredelijk, te stellen dat verzoeker zich genesteld heeft in illegaal verblijf, gelet op zijn contacten met de overheid en met vrijwillige terugkeerinstanties, waarvan de verwerende partij op de hoogte was bij het nemen van de bestreden beslissing.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan worden aangenomen.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond. De overige onderdelen van dit middel worden niet meer besproken.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 18 juni 2014.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 juni 2014 houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies), wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp wat betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 juni 2014 houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET